

Quico Lluch

El col·leccionista de records amb ADN Alella

TEXT: EVA VICENS / FOTO: ÒSCAR PALLARÈS

Quico Lluch (Can Bouquet, Alella, 1951) és una persona amb moltes facetes. Li descobrim el vesant entusiasta, il·lusionador, optimista i el que, potser inconscientment, genera memòria col·lectiva. Coneix bé el seu municipi d'origen, té mil anècdotes viscudes durant la seva intensa vida i, a sobre, col·lecciona objectes i records que quedaran per sempre més vinculats a la història

La vida de Quico Lluch està lligada al món del vi en molts aspectes

d'Alella. Gran ambaixador del vi fet al nostre territori des de la seva cara més personal, però també professional, com per exemple quan s'ha dedicat a la professió de comercial a Jaume Serra (quan tenia la

seu a Alella) o Alella Vinícola, de qui per cert diu meravel·les: "La cooperativa ha estat modèlica durant molts anys." No sols donant valor a allò de "la unió fa la força", sinó també recordant "la història de la seva creació, que va ser especial, i que gràcies a ella, als terratinents i als pagesos que hi portaven el raïm, el vi d'Alella va agafar molt bona fama". Tanta, afegeix, que "l'elit del moment escollia el Paternina Banda Azul com a vi negre de referència, i com a blanc demanaven el Marfil", recorda nostàlgic.

Lluch confessa que "ha mamat vi" des de ben petit. Va nàixer en el si de dues famílies de pagesos. Els avis materns eren els masovers de Cal Marqués: "Durant una època, devien ser dels qui més vinyes portaven al poble", comenta. I els materns feien vi a casa, a Can Margarideta, per això guarda molts records que el vinculen amb aquest producte i amb aquesta tradició. Riu quan menciona que l'única cosa que li deu haver

Mario Rovira
VITICULTOR

Vinyes orgàniques i vins de marinada

Info@mariorovira.com @bymariorovira

quedat pendent de fer en aquest sector és que sa mare el fiqués dins una tina.

Aquells primers anys com a comercial li van donar bona perspectiva de l'ofici i l'embranchada per continuar volant alt. "Tenia aspiracions i vaig treballar per a uns altres cellers com Caves Torelló, Scaladei i Bodegas Riojanas." En aquest últim projecte s'hi va jubilar i va guanyar temps per dedicar-se a les aficions, que en té unes quantes. Malgrat que fa trenta anys que és trabucaire, ara en pot gaudir més o representar el personatge de mossèn quan participa en la recreació de moments històrics –"puc recitar la missa sencera de memòria", diu-. Les hores del dia també li donen per sortir amb la seva Canon a fotografiar instants, o per revisar les col·leccions d'objectes com les petites Harleys, els porrons o els Piolins, personatge de qui es confessa un autèntic enamorat. Ah, i també té ben classificats fins a sis mil pins diferents. La cosa curiosa és que, entre una cosa i una altra, encara troba temps per a noves pensades: "Soc una persona inquieta i activa, al cap sempre m'hi ronda alguna idea i busco la millor manera d'expressar-la per engrescar-hi persones i tirar-la endavant."

Inquiet i actiu fins al punt de convèncer els organitzadors de la Festa de la Verema perquè compressin copes per servir el vi en substitució dels porrons, perquè "entenia que el vi d'Alella s'havia de dignificar i beure amb copa de vidre", o de posar en marxa, sent-ne ell un dels pioners, la fira de Calella, on anava a

presentar els Marfils de la Vinícola. "També vam insistir perquè tots els ajuntaments del Maresme escollissin els vins d'Alella, en substitució d'uns altres d'espanyols, per celebrar fires o activitats a la comarca". Membre de la Confraria de la Bóta de Sant Fariol i de la Confraria dels Vins de Cava de Sant Sadurní, va ser un dels participants en un dels primers tastos de vins internacionals que es va organitzar a l'Hotel Ritz de Barcelona, on recorda que els van servir i deixar tastar més de cent vins a cegues.

Reprent la seva faceta de trabucaire, Lluch va ser l'impulsor de la colla d'Alella –"vaig animar uns quants amics del poble a crear-la"– i una d'aquestes genials pensades va ser de batejar-la amb el nom de Trabucaires del Vi d'Alella. Li'n pregunto el motiu? i vet aquí que comença un relat, "mig real mig ficció", com si expliqués un conte a la mainada: "S'explica que fa anys, quan s'anava a collir el raïm amb els carros, hi havia la tradició de guardar l'última tallada per a l'endemà, i molts pagesos es trobaven que, quan tornaven a la finca passada la nit, algú els l'havia robada. I també se sent a dir que, davant aquests fets, l'hereu de Can Margarideta va reunir un grup de gent del poble i amb els matxos i els cavalls de cada casa sortien de nit, carregats de trabucs, per vigilar les vinyes i evitar que ningú més no en tornés a robar el fruit." El cas és que la vestimenta que va triar la colla combinava els pantalons color bordeus amb una camisa color marfil i que, a més, en record del mite dels joves

serenos l'escut representa una portadora de raïm amb dos trabucs creuats per sobre, com a bons protectors de la collita.

"Fem d'ambaixadors del vi d'Alella al món", diu ben eixorivit. I la veritat és que el porten a tot arreu on van amb la colla: "Sovint regalem una ampolla a les colles convidades, o quan organitzem la festa dels Tres Tombs. De fet, ja és habitual que ens diguin: 'On dueu el vi?' Suposo que

Quico Lluch va començar la seva carrera professional al celler Jaume Serra, quan tenia la seu a Alella

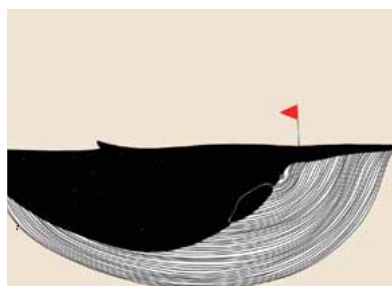
"Els Trabucaires del Vi d'Alella fem d'ambaixadors del vi d'Alella al món"

ja forma part de la tradició", diu. Arribats aquí, Quico Lluch recorda una anècdota divertida i la veus a venir per l'emoció que emana de la seva veu: "Aquell dia al Masnou, on ens havien convidat per obrir una cercavila pel poble, ens vam trobar amb el bisbe de Barcelona. Quan el vaig veure, el vaig saludar, em vaig presentar i li vaig explicar qui érem, i just en el moment d'iniciar l'acte els organitzadors ens van anunciar com els Trabucaires d'Alella i el bisbe va agafar el micròfon i va afegir: 'No es diuen així, són els Trabucaires del Vi d'Alella.'

Ell mateix ho va rectificar!" Se'n sent orgullós.

Els dies de confinament no han aturat l'esperit actiu d'en Quico. "He aprofitat l'avinentsa per ordenar les fotografies i he creat àlbums a les meves xarxes socials", comenta. És un bon aficionat a la imatge i ja hem dit que, de tant en tant, surt a capturar moments i històries. "Ahir mateix em vaig encantar amb la lluna plena –comenta– i durant quaranta dies m'he fet una foto amb un barret diferent, simulant que viatjava pel món." "De tant en tant –afegeix– també col·laboro amb la revista *Alella* fotografiant esdeveniments que tenen lloc al municipi. Faig fotos de tots els actes de la Festa Major, o de la Festa de la Verema, i un cop l'any m'emociona veure com dediquen unes pàgines a recopilar algunes de les meves instantànies."

Quico Lluch parla dels fills, que no es dediquen al vi, però confessa que sempre que ve el petit a veure'l destapen una botella especial. "Tinc algunes joies guardades als baixos de casa, anyades antigues del Marfil, alguna solera", comenta. I mentre es queda pensant i repassa el celler particular, li pregunto com veu la situació actual del territori i els vins que s'hi elaboren. "Tot ha canviat molt, d'aleshores ençà, perquè llavors no hi havia la formació ni la maquinària d'ara; però en aquella època es va fer molt bona feina malgrat que els pagesos no es creien el que tenien entre mans. Sigui com sigui, celebri que hagin sortit nous cellers i que produeixin qualitat per continuar promovent el territori." ●

TERRITORI PANSA BLANCA

Oriol Artigas Viticultors

+34 630 905 083 WWW.ORIOLARTIGAS.COM INFO@ORIOLARTIGAS.COM